

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przy określaniu dla celów art. 22 pkt 2) i 25 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (zwanego dalej „rozporządzeniem brukselskim I”) (1), co jest przedmiotem postępowania oraz czego ono zasadniczo dotyczy, sąd krajowy powinien uwzględnić jedynie roszczenia zgłaszane przez powodów, czy też winien uwzględnić również zarzuty lub argumenty podnoszone przez pozwanych?
- 2) Jeśli w postępowaniu, do którego zastosowanie znajduje art. 22 pkt 2) rozporządzenia brukselskiego I, strona podnosi zagadnienie takie jak zagadnienie ważności decyzji organu spółki lub innej osoby prawnej, czy musi to oznaczać, że zagadnienie to stanowi przedmiot postępowania oraz że postępowanie zasadniczo go dotyczy, jeśli zagadnienie to może mieć charakter rozstrzygający dla wyniku postępowania, bez względu na charakter oraz liczbę innych zagadnień podniesionych w postępowaniu, z których wszystkie lub niektóre mogą również mieć charakter rozstrzygający dla wyniku tego postępowania?
- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie drugie, czy od sądu krajowego wymaga się, by w celu określenia przedmiotu postępowania oraz zagadnienia, którego postępowanie zasadniczo dotyczy, uwzględnił całość postępowania i sformułował całkowite rozstrzygnięcie w zakresie przedmiotu postępowania oraz zagadnienia, którego ono zasadniczo dotyczy, a jeśli nie to na podstawie jakich kryteriów sąd krajowy winien rozstrzygnąć powyższe kwestie?

(1) Dz.U. L 12, s. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel de Nancy (Francja) w dniu 9 lutego 2011 r. — Association Kokopelli przeciwko Graines Baumaux SAS

(Sprawa C-59/11)

(2011/C 120/08)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour d'appel de Nancy

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Association Kokopelli

Strona pozwana: Graines Baumaux SAS

Pytanie prejudycjalne

Czy dyrektywy Rady 98/95/WE (1), 2002/53/WE (2) i 2002/55/WE (3) oraz dyrektywa Komisji 2009/145 (4) są ważne w świetle następujących praw i zasad podstawowych Unii Europejskiej, mianowicie zasad swobody prowadzenia działalności gospodarczej, proporcjonalności, równości lub zakazu dyskryminacji, swobodnego przepływu towarów oraz w świetle zobowiązań podjętych na podstawie Międzynarodowego traktatu o zasobach genetycznych roślin dla wyżywienia i rolnictwa, w szczególności w zakresie w jakim ustanawiają ograniczenia produkcji i obrotu materiałem siewnym i sadzonkami roślin dawnych?

(1) Dyrektywa Rady 98/95/WE z dnia 14 grudnia 1998 r. zmieniająca, w odniesieniu do konsolidacji rynku wewnętrznego odmian roślin modyfikowanych genetycznie oraz genetycznych zasobów roślinnych, dyrektywy 66/400/EWG, 66/401/EWG, 66/402/EWG, 66/403/EWG, 69/208/EWG, 70/457/EWG i 70/458/EWG w sprawie obrotu materiałem siewnym buraka, materiałem siewnym roślin pastewnych, materiałem siewnym zbóż, sadzoniakami ziemniaków, materiałem siewnym roślin oleistych i włóknistych, oraz materiałem siewnym warzyw, oraz w sprawie wspólnego katalogu odmian gatunków roślin uprawnych (Dz.U. 1999 L 25, s. 1).

(2) Dyrektywa Rady 2002/53/WE z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie Wspólnego katalogu odmian gatunków roślin rolniczych (Dz.U. L 193, s. 1).

(3) Dyrektywa Rady 2002/55/WE z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie obrotu materiałem siewnym warzyw (Dz.U. L 193, s. 33).

(4) Dyrektywa Komisji 2009/145/WE z dnia 26 listopada 2009 r. przewidująca pewne odstępstwa w odniesieniu do zatwierdzania populacji miejscowych i odmian warzyw tradycyjnie uprawianych w poszczególnych miejscach i regionach i zagrożonych erozją genetyczną oraz odmian warzyw niemających wewnętrznej wartości dla plonów o przeznaczeniu handlowym, wyprodukowanych w celu uprawy w określonych warunkach, oraz wprowadzania do obrotu materiału siewnego tych populacji miejscowych i odmian (Dz.U. L 312, s. 44).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Rovereto (Włochy) w dniu 11 lutego 2011 r. — postępowanie karne przeciwko Johnowi Austine'owi

(Sprawa C-63/11)

(2011/C 120/09)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale di Rovereto

Strona w postępowaniu przed sądem krajowym

John Austine

Pytanie prejudycjalne

Czy w świetle zasad lojalnej współpracy oraz skuteczności dyrektyw, wykładni artykułów 15 i 16 dyrektywy 2008/115/WE (1) należy dokonywać w ten sposób, iż państwo członkowskie nie może przewidzieć, że brak współpracy w

postępowaniu administracyjnym dotyczącym powrotu ze strony obywatela państwa trzeciego, którego pobyt jest nielegalny umożliwia zastosowanie środków pozbawienia wolności osobistej na podstawach innych niż środek detencyjny i kwalifikowanych zgodnie z ustawą krajową, przy braku wystąpienia przesłanek i zapewnienia gwarancji o których mowa we wspomnianych art. 15 i 16, w następstwie niezastosowania się do nakazu wydalenia wydanego przez właściwy organ administracji zgodnie z art. 8 ust. 3 dyrektywy?

(¹) Dz.U. L 348, s. 98.

Skarga wniesiona w dniu 16 lutego 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Szwecji

(Sprawa C-70/11)

(2011/C 120/10)

Język postępowania: szwedzki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Enegren i M. Owsiany-Hornung)

Strona pozwana: Królestwo Szwecji

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że przyjmując, że w przypadku skorzystania przez konsumentów z prawa do odstąpienia od umowy, przedsiębiorcy mogą nie tylko wymagać zapłaty za dostarczoną już część usługi finansowej, lecz również zwrotu kosztów racjonalnie poniesionych w trakcie okresu poprzedzającego otrzymanie przez przedsiębiorcę informacji o odstąpieniu konsumenta od umowy, Królestwo Szwecji uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy dyrektywy 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 września 2002 r. dotyczącej sprzedaży konsumentom usług finansowych na odległość oraz zmieniającej dyrektywę Rady 90/619/EWG oraz dyrektywy 97/7/WE i 98/27/WE,

— obciążenie Królestwa Szwecji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z motywem 13 dyrektywy, państwa członkowskie nie powinny mieć możliwości przyjmowania innych przepisów niż przepisy ustanowione w dyrektywie w obszarach, które ona harmonizuje, chyba że inaczej postanowiono w tej dyrektywie.

Z art. 6 ust. 1 dyrektywy wynika, że państwa członkowskie zapewnią, aby konsument miał zagwarantowane 14 dni kalendarzowych na odstąpienie od umowy bez stosowania kar i bez podawania przyczyny.

Na podstawie art. 7 ust. 1 dyrektywy, jeśli konsument wykonuje przyznane mu prawo odstąpienia, można wymagać od niego jedynie zapłaty bez zbędnej zwłoki za usługę rzeczywiście dostarczoną przez dostawcę zgodnie z umową na odległość.

Z art. 11 zdanie drugie, zawartego w rozdziale 3 szwedzkiej ustawy (2005:59) o sprzedaży na odległość i sprzedaży domowej wynika, że poza zapłatą za rzeczywiście dostarczoną usługę finansową, przedsiębiorca może dochodzić zwrotu kosztów racjonalnie poniesionych.

Szwecja wprowadziła tym samym do swego prawa implementującego dyrektywę przepisy wykraczające poza wymogi określone w art. 7 ust. 1 dyrektywy, dotyczącym prawa konsumenta do odstąpienia od umowy. W każdym razie implementacja art. 7 ust. 1 dyrektywy przez Szwecję nie zapewnia jasności i dokładności wymaganych przez Trybunał Sprawiedliwości celem przestrzegania wymogu pewności prawa.

Odwwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 9 grudnia 2010 r. w sprawie T-303/08 Tresplain Investments Ltd przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Hoo Hing Holdings Ltd, wniesione w dniu 21 lutego 2011 r. przez Tresplain Investments Ltd

(Sprawa C-76/11 P)

(2011/C 120/11)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Tresplain Investments Ltd (przedstawiciele: B. Brandreth, barrister, J. Stobbs, adwokat)

Druża strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Hoo Hing Holdings Ltd

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu z dnia 9 grudnia 2010 r. w sprawie T-303/08 i stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji Izby Odwoławczej OHIM;

— obciążenie OHIM kosztami wnoszącej odwołanie poniesionymi w postępowaniu przed Sądem i Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył prawo dokonując wykładni i zastosowania art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 (¹) w następujący sposób: